

Nuorten Osasto

Nuoret voimat

Vai täysikä mies ja nainenko vaan luokkatalustelurintaman täyttää? Ei toki, se myöskin jo tunnustetaan: voi nuorikin kalpaamme käyttää. Sen ovat ne nuoret todistaneet, jotka seisivat lippumme alla; verin omakseen ovat sen vihkiineet, valan vakavan vannomalla.

Sen todistavat kunnat Tampereen ja Lempäälän sankarihaudat. He kulkivat helkuvien katseineen sorakuoppihin käsisä raudat. Ja Venäjän veljet verrattomat ja siskot ne yiviäntä yiviänt, he urholna Kronarin pelastivat ja mursivat Kronastadin pylviä.

Historian ne lehdet niin veriset, ah, kerranpä kertoa saavat, kuin luokkamme uljahat tyttäret sotureltemme sitoivat haavat, tai miten he uljana kaatuivat — ei ladatessa kivilläreitä — he itse, niin itse ampuivat ja ammuttiin myös heitä.

Niin siellä, niin täällä ja kaikkiall' vaan me löydämme nuorista avun. Kera muiden he nousevat innoissaan pois keskeltä sorron ja savun. Ah, huoletta volttekin vanhemmat, te helle jättää tulevaisuuden: he jatkavat työtä ja voittavat, he sen rakentavat: maailman uuden.

Niin suuri, niin suuri on uhraus se, min' nuoretkin aatteelle soivat. Se kaunis on, kuvaamaton ja he — jos tahtovat — yllpeillä voivat. Ei tulta ja tuskaa he peljänneet, ei, siltä kertovat veriset kedot. Sudet väkkeit tuhaant heistäkin vel, sadat repivät Berliinin pedot.

Ylös toveri nuori ja paljaaksi piili, sankareille nyt juhli ja valaa sä vanno: käyt taistoon, et suremaan jää; — käy kynnelkin poskelle salaa, pois pyyhi se, kätes nyrkkihin vie! Älä sorru sä rosvojen roskaan! Sä muista, vaikk' eessä on kuolemantie!

EI UNHOTU MARTTYYRIT KOSKAAN!

Wm. Lahtinen.

SAULT STE. MARIE, ONT. CANADA.

Syksyinen tervehdys täällä Canadasta kaikille Toverittaren lukijoille. Kesä on taas mennyt ja tilalle on astunut sateinen ja kolikko syksy. Minut valittiin kirjeenvaihtajaksi Toverittaren Nuoris-osastosta ja koetan täyttää tehtäviäni parhaani mukaan.

Nuoris-osasto on hyvin lamaanuk-sissa täällä nykyään. Se johtuu varmaan siitä kun työnsaanti täällä on melkein mahdotonta. "Metsäkämpillä" on ainoa vähitellen mahdollisuus saada käsisivartensa voimat kaupaksi. Siksi suurin osa yleisöä on siirtynyt siune.

Meillä oli kokous sunnuntaina t. k. 12 pnä ja päätimme esittää harjoituksen alla olevan kappaleemme "Se hienous" joulupäivän iltana. Se on mitä hauskin naurupilleri ja aivan un-simpia kappaleita. Olen varma, että nuoris-osasto tulee tekemään parhaansa kappaleen esittämisessä, niin että se onnistuisi hyvin. Siis pankaa mieleenne "Se hienous" ja saapukaa suurilla joukoilla nuorison iltamiin.

Me vietimme **Neuvosto-Venäjän viidettä vuosijuhlaa** t. k. 11 päivänä. Se oli kansainvälinen. Yleisöä oli koko pajon ja ohjelmaa oli suomen, englannin ja venäjän kielillä.

Olen huomannut, että lasten-osasto on myös toudussa kuin toisen talon kulta. Joka iltä näkee lapsukaisia rientävien harjoituksiin. Heillä on var-

maan suurta tulossa. Myöhemmin ilmoitan enempi, jos satun kuulemaan heidän puuhlensa tarkoituksen. Etteivät vaan jouluksi jo hommaisi jotain vallan suuremista.

Ehkä lopetan tällä kertaa ja kirjoitan toiste enempi jouluvaikeuksista. Ensikertalainen.

ÄITI

KIRJ. MAKSIM GORKIJ
Suom. Hanna Kunnaa.

(Jatk.)

Santarmi työnsä valmot pois edestä, jotka olivat kerääntyneet tiukasti ympärilleen ja kysyi uhkaavalla äänellä: "Kuka se oli? Kuka huomasit tämän?"

Ihmiset kerityivät taas hänen e-teensä, kun hän työnsä heitä syrjään. Osa heistä kipasi kiireesti kaut-päilleen ja jotkut puhkesivat ivailliseen nauruun.

Äiti meni kotiin. "Ei kukaan ole surullinen, mieltä hän. Nikolain le-vell vartalo seiso edessäni kuin var-jo, hänen kapeissa silmissänsä oli kylmiä, julmaa ilme ja hän väänsi oikeaa kättään aivan kuin olisi se ot-lut vloitunut.

Kun Pavel ja Andrei tulivat puo-liselle, oli hänen ensimmäinen kys-myksensä: "No? Vangitsivatko he ketään Isain murhasta?"

"Emme ole kuulleet siitä mitään", vastasi vähävenäläinen.

Hän näki että he olivat molemmat alakuloista ja synkkiä.

"Eikö Nikolaita epäillä?" kyseli äiti edelleen matalalla äänellä.

Pavel kiinnitti jyrkän katseensa äitiin ja sanoi huomiolla: "Ei, häntä ei epäillä. Häntä ei pidetä edes vähäkkään tähän kuuluvana. Hän on polssa paikkakunnalta; hän meni virran varrelle ellen, eikä ole vielä sieltä palannut. Minä kyselin häntä."

"Jumalan kiitos!" virkkoi äiti hel-pouksen huokauksella. "Jumalan kiitos!"

Vähävenäläinen katsoi häneen ja painoi päänsä alas.

"Hän makasi silmiä", ja kol äiti mietteisään, "ja näytti olevan ikään-kun ihmeessään, siltä näyttivät hänen kasvonsa. Eikä kukaan säiliä hän-tä; ei kukaan lausu yhtä hyvää sanaa hänestä. Hän on sellainen pieni raukka, sellainen kurjalta näyttävä olento, kuten särkynyt porsilina-vati. Näytti niin kuin olisi hän kom-pastunut johonkin ja kaatunut, siinä hän nyt makaa!"

Päivällistä syödessä pudotti Pavel yhtäkkiä lusikkaansa ja huudahti: "Sillä minä en ymmärrä!"

"Mitä?" kysyi vähävenäläinen, joka oli istunut pöydässä alakuloisena ja ällöttömänä.

"Se on jo ruma, että tapetaan elä-vii olentoja syödäksemme. Mutta pedon tappamisen — villipepon — sen minä käsittän. Luulen että voisni tap-paa ihmispidon, joka on muuttunut ihmiskunnan viholliseksi. Mutta tap-paa tuollainen epämiellyttävään surku-teltava olento — en ymmärrä, kuinka kukaan voi kobottaa käteensä tällai-seen tekoon!"

Vähävenäläinen kohautti hartioi-taan ja lausui ne taas, virkkoen: "Hän ei ollut vähemmän vaarallinen kuin jokin petoeläin."

"Tiedän sen".

"Me tapamme hyttysen, vaikka se imee vaan pikkusen vertamme", li-säsi vähävenäläinen matalalla ää-nellä.

"No niin, en sano siitä mitään. Tar-koitaa vaan että se on niin inhotta-vaa".

"Mitäpä muuta vois tehdä?" Iis-

si Andrei, uudelleen kobauttaen har-tioitaan.

Pitkän vaitiolon jälkeen kysyi Pa-si-tulee koko ihmiskunta olemaan il-vel: "Voisiko sinä tappaa tuollaisen olennon?"

Vihävenäläinen katsoi häneen pyö-reine silminensä, vilkasi surullisesti mutta varmasti: "Omasta puolestani en haluaisi koskettaa yhtään elävää olentoa. Mutta toverien takia, tarkoi-tuksen takia, kykenen vaikka mihin. Voisin myös murhata. Voisin murha-ta oman polkan!"

"Oh, Andrusja!" huudahti äiti hengittäimättä.

"Kuinka voipi ihminen sitä auttaa? Joskus tapahtuu että meidän täytyy inhota jotain henkilöä, ainoastaankit-rehtiksemme aikaa, jolloin voistamme kiinnittää ihallumme toiseen henki-löön. Teidän täytyy hävittää sellaiset, jotka estävät elämän edistykseen, jot-ka myyvät ihmisolentoja rahan edes-tä, ostaaksensa rauhaa tahi kunniaa itsellensä. Jos joku Judas seiso re-hellisten ihmisten tiellä, maaten ja vnaanen heitä pettäkseen, oisin sil-loin itse Judas, jollen häntä hävit-täisi. Se on synti, sanot? Mutta onko heillä, elämän hallitsijolla, onko heil-lä mitkäänlaista oikeutta pitää sotil-laita ja pyöveleitä, yleisiä palkkoja ja vankiloita, kuritushuoneita ja kaik-kea sitä rikollista julmuutta, jonka avulla ne hankkivat itsellensä tyyntä turvallisutta ja mukavuutta? Jos joskus tapahtuu että minun pitää ot-taa heidän ruoskansa omiin käsiini, mitä on minun silloin tekeminen?"

Mitä, minä otan sen silloin omiin käsiini. En suinkaan keltäydy. He tappavat meitä kymmenittäin ja sa-dottain. Se oikeuttaa minut nosta-maan käteni ja lievähättämään sillä yhtä vihollisistani päähän, yhtä jou-kostaan, joka on tullut lähemmäs mi-nua, ja tekee itsensä viiltöimästi vi-hollisimmiksi elämään tehtäviil-le. Tämä on ajatuksellista ja johdon-mukaista; mutta minä polkkean joh-donmukaisuudesta joskus. Tiedän et-tä heidän verensä ei voi tuottaa seu-rauksia, tiedän että heidän verensä on kulvaa ja hedelmätöntä! Totuus kasvaa hyvin ainoastaan maaperässä, jota on löydetty runsaalla veremme sateella, ja heidän likainen verensä menee hukkaan, jälkei jättämättä. Tiedän sen! Mutta minä otan syn-tilin omille hartioilleni — minä mur-haan, jos katson sen tarpeelliseksi! Puhun ainoastaan omalle itselleni, huomatkan se. Minun murhani kuo-lee kanssani. Minä en jää pilkkuksi tulevaisuuteen. En tahraa ketään muuta kuin oman itseni — en ketään muuta kuin oman itseni".

Hän asteli edestakaisin huoneessa, helluttaen käsiansä edessänsä, kuin olisi hän leikkannut jotakin ilmassa pois tieltään. Äiti katsahti häntä ala-kuloisesti ja pelolla. Hän tunsi että vähävenäläinen oli kolahtanut johan-kin ja että häntä kivisti. Vaaralliset ajatukset murhaajasta pakenivat pois. Jos Vyesovshchikov ei ollut murhannut Isaita, eivätkä muutkaan Pave-lin ystäväit olleet sitä tehneet. Pavel kuunteli vähävenäläisen puhetta painunein päin, ja Andrei jatkoi itse-pinnelästä yhä kasvavalla äänellä:

"Eteenpäin marssissa sattuu joskus, että teidän on mentävä omaa todel-lista itseinne vastaan. Teidän täytyy olla valmis uhraamaan ihan kaikki — oma sydämenne — se on yksin-kertaista. Mutta anna enemmän! An-na se mikä on rakkaampi kuin koko elämäsi! Silloin näet tuon kasvun, joka kehittyy nopeasti ja on rak-kainta teille — oman totuutenne!"

Hän pysähtyi keskelle huonetta, kasvonsa kivivät kalpeiksi ja simänsä menivät puoliumpeen. Kobottaen kättänsä ja puistellen sitä, alkoi hän hitaasti ja juhlaillisella, vakuutuksen äänellä, täynnä uskoa ja lujautta:

"Aika on tuleva, jolloin ihmiset miel-lyttävät enemmän toistansa, jolloin jokainen kuntelee toisen toistansa kuin soitantoa. Vapaat ihmiset aste-levat maan pinnalla, miehet, jotka ovat suuria vapaudessaansa; he tule-vat astumaan avoimin sydämin ja

kunkin sydän on oleva puhdas ka-teudesta ja ahneudesta ja sen vuok-si tulee koko ihmiskunta olemaan il-vel: "Voisiko sinä tappaa tuollaisen olennon?"

Silloin tulee elämä olemaan yksi ai-rene silminensä, vilkasi surullisesti mutta varmasti: "Omasta puolestani en haluaisi koskettaa yhtään elävää olentoa. Mutta toverien takia, tarkoi-tuksen takia, kykenen vaikka mihin. Voisin myös murhata. Voisin murha-ta oman polkan!"

"Oh, Andrusja!" huudahti äiti hengittäimättä.

"Kuinka voipi ihminen sitä auttaa? Joskus tapahtuu että meidän täytyy inhota jotain henkilöä, ainoastaankit-rehtiksemme aikaa, jolloin voistamme kiinnittää ihallumme toiseen henki-löön. Teidän täytyy hävittää sellaiset, jotka estävät elämän edistykseen, jot-ka myyvät ihmisolentoja rahan edes-tä, ostaaksensa rauhaa tahi kunniaa itsellensä. Jos joku Judas seiso re-hellisten ihmisten tiellä, maaten ja vnaanen heitä pettäkseen, oisin sil-loin itse Judas, jollen häntä hävit-täisi. Se on synti, sanot? Mutta onko heillä, elämän hallitsijolla, onko heil-lä mitkäänlaista oikeutta pitää sotil-laita ja pyöveleitä, yleisiä palkkoja ja vankiloita, kuritushuoneita ja kaik-kea sitä rikollista julmuutta, jonka avulla ne hankkivat itsellensä tyyntä turvallisutta ja mukavuutta? Jos joskus tapahtuu että minun pitää ot-taa heidän ruoskansa omiin käsiini, mitä on minun silloin tekeminen?"

Mitä, minä otan sen silloin omiin käsiini. En suinkaan keltäydy. He tappavat meitä kymmenittäin ja sa-dottain. Se oikeuttaa minut nosta-maan käteni ja lievähättämään sillä yhtä vihollisistani päähän, yhtä jou-kostaan, joka on tullut lähemmäs mi-nua, ja tekee itsensä viiltöimästi vi-hollisimmiksi elämään tehtäviil-le. Tämä on ajatuksellista ja johdon-mukaista; mutta minä polkkean joh-donmukaisuudesta joskus. Tiedän et-tä heidän verensä ei voi tuottaa seu-rauksia, tiedän että heidän verensä on kulvaa ja hedelmätöntä! Totuus kasvaa hyvin ainoastaan maaperässä, jota on löydetty runsaalla veremme sateella, ja heidän likainen verensä menee hukkaan, jälkei jättämättä. Tiedän sen! Mutta minä otan syn-tilin omille hartioilleni — minä mur-haan, jos katson sen tarpeelliseksi! Puhun ainoastaan omalle itselleni, huomatkan se. Minun murhani kuo-lee kanssani. Minä en jää pilkkuksi tulevaisuuteen. En tahraa ketään muuta kuin oman itseni — en ketään muuta kuin oman itseni".

Hän asteli edestakaisin huoneessa, helluttaen käsiansä edessänsä, kuin olisi hän leikkannut jotakin ilmassa pois tieltään. Äiti katsahti häntä ala-kuloisesti ja pelolla. Hän tunsi että vähävenäläinen oli kolahtanut johan-kin ja että häntä kivisti. Vaaralliset ajatukset murhaajasta pakenivat pois. Jos Vyesovshchikov ei ollut murhannut Isaita, eivätkä muutkaan Pave-lin ystäväit olleet sitä tehneet. Pavel kuunteli vähävenäläisen puhetta painunein päin, ja Andrei jatkoi itse-pinnelästä yhä kasvavalla äänellä:

"Eteenpäin marssissa sattuu joskus, että teidän on mentävä omaa todel-lista itseinne vastaan. Teidän täytyy olla valmis uhraamaan ihan kaikki — oma sydämenne — se on yksin-kertaista. Mutta anna enemmän! An-na se mikä on rakkaampi kuin koko elämäsi! Silloin näet tuon kasvun, joka kehittyy nopeasti ja on rak-kainta teille — oman totuutenne!"

Hän pysähtyi keskelle huonetta, kasvonsa kivivät kalpeiksi ja simänsä menivät puoliumpeen. Kobottaen kättänsä ja puistellen sitä, alkoi hän hitaasti ja juhlaillisella, vakuutuksen äänellä, täynnä uskoa ja lujautta:

"Aika on tuleva, jolloin ihmiset miel-lyttävät enemmän toistansa, jolloin jokainen kuntelee toisen toistansa kuin soitantoa. Vapaat ihmiset aste-levat maan pinnalla, miehet, jotka ovat suuria vapaudessaansa; he tule-vat astumaan avoimin sydämin ja

kunkin sydän on oleva puhdas ka-teudesta ja ahneudesta ja sen vuok-si tulee koko ihmiskunta olemaan il-vel: "Voisiko sinä tappaa tuollaisen olennon?"

Silloin tulee elämä olemaan yksi ai-rene silminensä, vilkasi surullisesti mutta varmasti: "Omasta puolestani en haluaisi koskettaa yhtään elävää olentoa. Mutta toverien takia, tarkoi-tuksen takia, kykenen vaikka mihin. Voisin myös murhata. Voisin murha-ta oman polkan!"

"Oh, Andrusja!" huudahti äiti hengittäimättä.

"Kuinka voipi ihminen sitä auttaa? Joskus tapahtuu että meidän täytyy inhota jotain henkilöä, ainoastaankit-rehtiksemme aikaa, jolloin voistamme kiinnittää ihallumme toiseen henki-löön. Teidän täytyy hävittää sellaiset, jotka estävät elämän edistykseen, jot-ka myyvät ihmisolentoja rahan edes-tä, ostaaksensa rauhaa tahi kunniaa itsellensä. Jos joku Judas seiso re-hellisten ihmisten tiellä, maaten ja vnaanen heitä pettäkseen, oisin sil-loin itse Judas, jollen häntä hävit-täisi. Se on synti, sanot? Mutta onko heillä, elämän hallitsijolla, onko heil-lä mitkäänlaista oikeutta pitää sotil-laita ja pyöveleitä, yleisiä palkkoja ja vankiloita, kuritushuoneita ja kaik-kea sitä rikollista julmuutta, jonka avulla ne hankkivat itsellensä tyyntä turvallisutta ja mukavuutta? Jos joskus tapahtuu että minun pitää ot-taa heidän ruoskansa omiin käsiini, mitä on minun silloin tekeminen?"

Mitä, minä otan sen silloin omiin käsiini. En suinkaan keltäydy. He tappavat meitä kymmenittäin ja sa-dottain. Se oikeuttaa minut nosta-maan käteni ja lievähättämään sillä yhtä vihollisistani päähän, yhtä jou-kostaan, joka on tullut lähemmäs mi-nua, ja tekee itsensä viiltöimästi vi-hollisimmiksi elämään tehtäviil-le. Tämä on ajatuksellista ja johdon-mukaista; mutta minä polkkean joh-donmukaisuudesta joskus. Tiedän et-tä heidän verensä ei voi tuottaa seu-rauksia, tiedän että heidän verensä on kulvaa ja hedelmätöntä! Totuus kasvaa hyvin ainoastaan maaperässä, jota on löydetty runsaalla veremme sateella, ja heidän likainen verensä menee hukkaan, jälkei jättämättä. Tiedän sen! Mutta minä otan syn-tilin omille hartioilleni — minä mur-haan, jos katson sen tarpeelliseksi! Puhun ainoastaan omalle itselleni, huomatkan se. Minun murhani kuo-lee kanssani. Minä en jää pilkkuksi tulevaisuuteen. En tahraa ketään muuta kuin oman itseni — en ketään muuta kuin oman itseni".

Hän asteli edestakaisin huoneessa, helluttaen käsiansä edessänsä, kuin olisi hän leikkannut jotakin ilmassa pois tieltään. Äiti katsahti häntä ala-kuloisesti ja pelolla. Hän tunsi että vähävenäläinen oli kolahtanut johan-kin ja että häntä kivisti. Vaaralliset ajatukset murhaajasta pakenivat pois. Jos Vyesovshchikov ei ollut murhannut Isaita, eivätkä muutkaan Pave-lin ystäväit olleet sitä tehneet. Pavel kuunteli vähävenäläisen puhetta painunein päin, ja Andrei jatkoi itse-pinnelästä yhä kasvavalla äänellä:

"Eteenpäin marssissa sattuu joskus, että teidän on mentävä omaa todel-lista itseinne vastaan. Teidän täytyy olla valmis uhraamaan ihan kaikki — oma sydämenne — se on yksin-kertaista. Mutta anna enemmän! An-na se mikä on rakkaampi kuin koko elämäsi! Silloin näet tuon kasvun, joka kehittyy nopeasti ja on rak-kainta teille — oman totuutenne!"

Hän pysähtyi keskelle huonetta, kasvonsa kivivät kalpeiksi ja simänsä menivät puoliumpeen. Kobottaen kättänsä ja puistellen sitä, alkoi hän hitaasti ja juhlaillisella, vakuutuksen äänellä, täynnä uskoa ja lujautta:

"Aika on tuleva, jolloin ihmiset miel-lyttävät enemmän toistansa, jolloin jokainen kuntelee toisen toistansa kuin soitantoa. Vapaat ihmiset aste-levat maan pinnalla, miehet, jotka ovat suuria vapaudessaansa; he tule-vat astumaan avoimin sydämin ja

CLEVELAND, OHIO

(Jatkoa kahdeksannelta sivulta)

jo pieninä juurruttaa heihin sosia-lismin siemen, niin se kasvaa hyvän hedelmän, etteivät kapitalistit saa heidän ruumiltaan juaaha myllyis-sään kiiltäviksi kullaksi, kuten he tekevät meille.

Hartain toivomukseni on, että nyt kun me olemme perustaneet naisja-oston, että me pidämme sen pystyssä ja laittamme sen oikein sydämen asi-aksi, kasvattamaan itessämme innos-tusta ja tahdonvoimaa. Silloin me voimme jotakin saada aikaan.

Ensimmäinen kokous on siis joulu-kuun 7 pnä Edistysyhdistyksen ta-koilla, kello 2 päivällä. Keskustelu-kysymyksenä on, miten parhaiten voi-daan järjestää nuorison. Tämän ky-symyksen alustaa toveritar Laakso. Muistakaa, että silloin tulette kaikki mukaan ja koetetaan että mekin tääl-lä Clevelandissa saisimme naisten keskuudessa jotain suurta aikaan.

Katri.